

31 Μαρτίου 2016

Άγιος Ιννοκέντιος Βενιαμίνωφ, ο μεγάλος Ρώσος ιεραπόστολος (Αλέξανδρος Χριστοδούλου, Θεολόγος)

/ [Πεμπτούσια](#)

Άγιος Ιννοκέντιος Βενιαμίνωφ (31 Μαρτίου)

Ο άγιος Ιννοκέντιος Βενιαμίνωφ είναι μια από τις σημαντικότερες προσωπικότητες της Ορθόδοξης Εκκλησίας, ο πιο μεγάλος Ρώσος ιεραπόστολος. Γεννήθηκε στις 26 Αυγούστου 1797 στο χωριό Ανζίσκογιε της Σιβηρίας, της επαρχίας Ιρκούτσκ, από πτωχούς και ευσεβείς γονείς, τον Ευσέβιο και τη Θέκλα και το όνομά του ήταν Ιωάννης. Στα ρωσικά το όνομά του ήταν Ιβάν Γιεφσέγιεβιτς Ποπώφ. Του έδωσαν ως επίθετο το όνομα του κοιμηθέντος Αρχιεπισκόπου του Ιρκούτσκ Βενιαμίν.

Σε ηλικία πέντε ετών έμεινε ορφανός από πατέρα, αλλά ο θεός του, ο ιερομόναχος Δαβίδ, του εξασφάλισε το 1806 μια θέση στο Θεολογικό Σεμινάριο του Ιρκούτσκ. Εκεί επιδόθηκε στη μάθηση, αλλά και στις πρακτικές τέχνες. Έγινε καλός μαραγκός, μηχανικός, σιδηρουργός και ωρολογοποιός. Αργότερα οι γνώσεις του αποδείχθηκαν πολύτιμες. Σε αμοιβή για την επίδοσή του πήρε το επίθετο Βενιαμίνωφ. Ένα χρόνο πριν τελειώσει τις σπουδές του, το 1817, νυμφεύεται την Αικατερίνα, κόρη ιερέα. Στις 13 Μαΐου του ιδίου έτους χειροτονείται διάκονος και

διορίζεται στο ναό του Ευαγγελισμού της Θεοτόκου Ιρκούτσκ. Στις 28 Μαΐου 1821 ο Άγιος χειροτονείται πρεσβύτερος. Μετά από λίγο, το 1823, αναχωρεί με την οικογένειά του για την Αμερική. Μετά από ταξίδι 14 μηνών φθάνει στις 24 Ιουλίου 1824 στο νησί Ουναλάσκα, στην Αλάσκα, και αρχίζει το ιεραποστολικό του έργο. Ζει ανάμεσα σ' ένα λαό που κυριαρχούν ειδωλολατρικές αντιλήψεις και ελάχιστα στοιχεία χριστιανισμού από τις προηγούμενες ιεραποστολές. Το πρώτο πράγμα που έκανε ήταν η κατασκευή ενός ναού με τα ίδια του τα χέρια και με την βοήθεια των ιθαγενών. Μαθαίνει την γλώσσα των Αλλεουτίων σε σύντομο χρονικό διάστημα και χωρίς αργοπορία μεταφράζει λειτουργικά κείμενα και περικοπές της Αγίας Γραφής. Στην συνέχεια συντάσσει την πρώτη γραμματική της γλώσσας των ιθαγενών και το πρώτο αλφάβητο για την άγραφη-ως τότε γλώσσα. Γράφει κατήχηση στην αλεουτιανή γλώσσα και μετάφραση του κατά Ματθαίον Ευαγγελίου και το βιβλίο «Υπόδειξη του δρόμου προς την Βασιλεία των Ουρανών». Στα δέκα χρόνια της παραμονής του στην Ουναλάσκα δεν έμεινε ούτε ένας ιθαγενής ειδωλολάτρης. Η ιεραποστολή προχώρησε και στην ευρύτερη περιοχή. Πέρασαν έτσι δεκαπέντε ολόκληρα χρόνια. Ίδρυσε σχολεία, ιατρεία, ναούς και ταξίδεψε σε κάθε γωνιά για να γνωρίσει τους ιθαγενείς, να τους συμπαρασταθεί και να τους μεταδώσει το ευαγγελικό μήνυμα. Οι ιθαγενείς τον εκτίμησαν απεριόριστα κι εκείνος έζησε σαν ένας απ' αυτούς και μοιράστηκε τις δύσκολες συνθήκες της ζωής τους.

Ο Άγιος επιστρέφει με την οικογένεια στην Μόσχα το 1838 και τοποθετείται στον καθεδρικό ναό Ευαγγελισμού της Θεοτόκου στο Κρεμλίνο. Όμως, στις 25 Νοεμβρίου 1835 ανήμερα στην εορτή της, η πρεσβυτέρα Αικατερίνη πεθαίνει. Ο Άγιος με την συμβολή του Μητροπολίτου Μόσχας Φιλαρέτου, κείρεται μοναχός στις 27 Νοεμβρίου 1840 και λαμβάνει το όνομα Ιννοκέντιος, προς τιμήν του Αγίου Ιννοκεντίου του Ιρκούτσκ. Η κουρά του έγινε από τον ίδιο τον Μητροπολίτη Μόσχας. Στις 13 Δεκεμβρίου 1840 εκλέγεται Επίσκοπος Καμτσάτσκας, Κουρίλλων και Αλλεουτίων Νήσων, ενώ συγχρόνως του δίδεται η κανονική εξουσία για όλες τις απομακρυσμένες ιεραποστολικές περιοχές. Η έδρα του ήταν η πόλη Σίτκα.

Το έργο του στην Αλάσκα είναι τεράστιο. Εργάζεται μέσα σε ένα αφάνταστα δύσκολο περιβάλλον, διατρέχοντας τις παγωμένες εκτάσεις και κινδυνεύοντας συνεχώς από χιονοστιβάδες, ρωγμές στον πάγο, άγρια ζώα και έλλειψη τροφής. Η ίδρυση σχολείων αποτελεί κύριο μέλημά του. Γράφει γι αυτό, το 1845, στον Μητροπολίτη Μόσχας Φιλάρετο: «Προσπάθησα να διδάξω όλα τα παιδιά του Θεού. Αν οι Αλλεουτιανοί με αγαπούν, το κάνουν μόνο γιατί τους έχω διδάξει».

Την ίδια περίοδο, με απόφαση της Ιεράς Συνόδου της Εκκλησίας της Ρωσίας, η Επισκοπή του Αγίου Ιννοκεντίου επεκτείνεται περιλαμβάνοντας στους κόλπους της

όλη τη Γιακουτία και η έδρα μετατίθεται από την πόλη Σίτκα στο Γιακούτσκ της Σιβηρίας. Εκεί ακολουθούν νέοι ιεραποστολικοί αγώνες.

Ο Άγιος Ιννοκέντιος είναι πλέον 70 ετών και έχει χάσει τις σωματικές του δυνάμεις, υποφέροντας πολύ από τα μάτια του. Ζήτησε από το μητροπολίτη Μόσχας άγιο Φιλάρετο να του επιτρέψει να παραιτηθεί και να αποσυρθεί σε μοναστήρι. Όμως ο άγιος Φιλάρετος κοιμήθηκε ξαφνικά και η Ιερά Σύνοδος εξέλεξε διάδοχό του τον άγιο Ιννοκέντιο στις 25 Μαΐου 1868. Στη σπουδαία νέα του θέση ο άγιος διέπρεψε για μια ακόμη φορά, για μια δεκαετία, δείχνοντας μεγάλη ποιμαντική αλλά και κοινωνική μέριμνα. Φρόντισε επίσης και για την Αλάσκα, ιδρύοντας μια Ανεξάρτητη Αλευτιανή Επισκοπή με έδρα τον Άγιο Φραγκίσκο.

Ο άγιος Ιννοκέντιος, μετά από 58 χρόνια ιερουργίας του Ευαγγελίου, κοιμήθηκε το Μ. Σάββατο του 1879 λίγο μετά την αναστάσιμη Ακολουθία και τάφηκε στη λαύρα της Αγίας Τριάδας του αγίου Σεργίου, δίπλα στο μητροπολίτη Φιλάρετο. Η Ιερά Σύνοδος του Πατριαρχείου Μόσχας ανακήρυξε Άγιο τον Ιννοκέντιο στις 6 Οκτωβρίου του 1977. Η μνήμη του εορτάζεται στις 31 Μαρτίου, καθώς και στις 13 Δεκεμβρίου, μαζί με τους άλλους αγίους της Αλάσκας.

Το μεγάλο του έργο, όπως ο ίδιος έλεγε, ήταν έργο της θείας χάριτος. «Είμαστε όλοι όργανα της θείας Χάριτος, τα έργα του ανθρώπου κατευθύνονται από τον Κύριο». Ενσάρκωσε, στην εποχή του, χωρίς ο ίδιος να το γνωρίζει ή να το θέλει το έργο των Αποστόλων του Χριστού.